

Daniels bok – nummer åtti

Slutten og begynnelsen på syner: Ellen Whites siste åpne syn i 1884 og dets betydning

Jeff Pippenger
2024-02-13

I 1884 hadde Ellen White sitt siste åpne syn. Det ble gitt i Portland, Oregon. Hennes første åpne syn ble gitt i 1844, i Portland, Maine. Jesus illustrerer alltid slutten på en ting med begynnelsen på en ting.

«Det var ikke lenge etter at tiden var utløpt, i 1844, at mitt første syn ble gitt meg. Jeg var på besøk hos fru Haines i Portland, en kjær søster i Kristus, hvis hjerte var knyttet til mitt; fem av oss, alle kvinner, knelte stille ved familiens alter. Mens vi ba, kom Guds kraft over meg slik jeg aldri før hadde kjent den.»

«Det syntes for meg som om jeg var omgitt av lys, og som om jeg steg høyere og høyere opp fra jorden. Jeg vendte meg for å se etter adventfolket i verden, men kunne ikke finne dem, da en røst sa til meg: 'Se igjen, og se litt høyere opp.' Da løftet jeg øynene og så en rett og smal sti, lagt høyt over verden. På denne stien vandret adventfolket mot byen som lå ved den fjerneste enden av stien. De hadde et klart lys oppsatt bak seg ved begynnelsen av stien, og en engel fortalte meg at dette var 'midnattsropet.' [SE MATTEUS 25:6.] Dette lyset skinte langs hele stien og ga lys for deres føtter, så de ikke skulle snuble.»

«Hvis de holdt blikket festet på Jesus, som var like foran dem og ledet dem til byen, var de trygge. Men snart ble noen trette og sa at byen var langt borte, og at de hadde ventet å ha kommet inn i den før. Da oppmuntret Jesus dem ved å løfte sin herlige høyre arm, og fra hans arm kom et lys som bølget over adventskarens skare, og de ropte: «Halleluja!» Andre fornektet forhastet lyset bak dem og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem så langt ut. Lyset bak dem sluknet, så deres føtter ble etterlatt i fullstendig mørke, og de snublet og mistet synet av merket og av Jesus, og falt av stien ned i den mørke og ugudelige verden nedenfor.» Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

I den seksbinds biografien om Ellen White, skrevet av hennes barnebarn Arthur L. White, gjengir han en uttalelse fremført av John Loughborough under Generalkonferansens sesjon i 1893.

«Loughborough uttalte i en tale ved Generalkonferansens sesjon ni år senere: «Jeg har sett Søster White i syn omkring femti ganger. Den første gangen var for omkring førti år siden ... Hennes siste offentlige syn var i 1884, på leirplassen i Portland, Oregon.» Ellen White Biography, bind 3, 256.»

Hun skulle fortsatt ha drømmer og syner etter 1884, men de synene som fant sted offentlig, tok slutt nøyaktig førti år etter at de begynte, og både de første og de siste åpne synene fant sted i byer som het Portland. Den første byen lå på østkysten av De forente stater, den siste byen lå på vestkysten. Noen vil kanskje ønske å hevde at dette faktum ikke betyr noe mer enn et menneskelig

sammentreff, og andre vil kanskje hevde at hensikten med de åpne synene var blitt oppfylt, slik at Herren avsluttet dem etter førti år.

Den egentlige årsaken skyldes den økende ulydigheten og opprørskheten mot profetiens gave som var blitt gitt til Millerittbevegelsen.

«Etter at jeg kom til Oakland, var jeg tynget ned av en følelse av tilstanden i Battle Creek, og jeg var svak, uten kraft til å hjelpe dere. Jeg visste at vantroens surdeig var i virksomhet. De som tilsidesatte Guds ords klare påbud, tilsidesatte også vitnesbyrdene som formante dem til å gi akt på dette ord. Mens jeg besøkte Healdsburg sist vinter, var jeg mye i bønn og tynget av angst og sorg. Men Herren drev på et tidspunkt mørket tilbake mens jeg var i bønn, og et stort lys fylte rommet. En Guds engel var ved min side, og det syntes for meg som om jeg var i Battle Creek. Jeg var i deres rådslagninger; jeg hørte ord bli uttalt, jeg så og hørte ting som, om Gud ville, jeg ønsker kunne bli utslettet fra min erindring for alltid. Min sjel ble såret så dypt at jeg ikke visste hva jeg skulle gjøre eller hva jeg skulle si. Noen ting kan jeg ikke nevne. Jeg ble pålagt ikke å la noen få vite noe om dette, for mye skulle ennå bli åpenbart.»

«Jeg ble pålagt å samle det lys som var blitt gitt meg, og la dets stråler skinne frem for Guds folk. Dette har jeg gjort i artikler i tidsskriftene. I måneder stod jeg opp klokken tre nesten hver morgen og samlet de forskjellige punkter som var skrevet etter at de to siste vitnesbyrd var blitt gitt meg i Battle Creek. Jeg skrev ut disse ting og sendte dem hurtig til dere; men jeg hadde forsømt å ta tilbørlig vare på meg selv, og følgen var at jeg segnet under byrden; mine skrifter var ikke alle ferdige til å nå dere ved Generalkonferansen.»

«På ny, mens jeg var i bønn, åpenbarte Herren seg. Jeg var atter i Battle Creek. Jeg var i mange hus og hørte deres ord omkring deres bord. Enkelthetene har jeg ikke frihet til nå å meddele. Jeg håper aldri å bli kalt til å nevne dem. Jeg hadde også flere høyst slående drømmer.

«Hvilken røst vil dere anerkjenne som Guds røst? Hvilken kraft har Herren i beredskap for å rette deres villfarelser og vise dere deres kurs slik den er? Hvilken kraft til å virke i menigheten? Dersom dere nekter å tro før hver skygge av usikkerhet og enhver mulighet for tvil er fjernet, vil dere aldri tro. Den tvil som krever fullkommen kunnskap, vil aldri vike for troen. Troen hviler på bevis, ikke på demonstrasjon. Herren krever av oss at vi adlyder pliktens røst, når det rundt oss finnes andre røster som tilskynder oss til å følge en motsatt kurs. Det krever alvorlig oppmerksomhet fra vår side å skjelne den røst som taler fra Gud. Vi må stå tilbøyeligheten imot og seire over den, og adlyde samvittighetens røst uten forhandling eller kompromiss, for at ikke dens tilskyndelser skal opphøre og vilje og innskytelse få herredømme. Herrens ord kommer til oss alle som ikke har stått Hans Ånd imot ved å beslutte at vi verken vil høre eller adlyde. Denne røst høres i advarsler, i råd, i irettesettelser. Det er Herrens lysbudskap til sitt folk. Hvis vi venter på tydeligere kall eller bedre anledninger, kan lyset bli trukket tilbake, og vi bli etterlatt i mørke.» Testimonies, bind 5, 68.

Søster White påviste at dersom vedvarende opprør mot hennes tjeneste som profetinnen ble åpenbart, kunne «lyset bli trukket tilbake, og» laodikeisk adventisme ville bli «etterlatt i mørke». I 1915 ble lyset trukket tilbake. Gud var og er fullt ut i stand til å oppreise en profet eller profetinne når Han velger å gjøre det. Han oppreiste Elisja til å følge etter Elia, men det ble ikke oppreist noen

levende profet etter 1915, for Herren hadde «trukket lyset tilbake».

Når det gjelder Søster Whites drømmer og syner, var det tre perioder. Den første perioden på førti år, da syner fant sted offentlig, med formål knyttet til å stadfeste gaven i sinnet hos dem som var til stede da synene fant sted. Deretter, fra 1884 og inntil hennes død i 1915, ble syner og drømmer gitt som fortsatt var til oppbyggelse for Guds folk, men de ble gitt i det private. Den tredje perioden begynte i 1915 og fremla beviset for at laodikeisk adventisme befant seg i frafallets mørke.

Det gamle Israel illustrerer det moderne Israel, og i perioden med fullt utviklet opprør, representert ved Eli og hans to sønner, Hofni og Pinehas, var det «ingen åpenbaring som bredte seg». Årsaken var deres grove ulydighet og opprør. Gud forandrer seg ikke.

«Enda en advarsel skulle gis til Elis hus. Gud kunne ikke kommunisere med ypperstepresten og hans sønner; deres synder hadde, lik en tett sky, utestengt hans Hellige Ånds nærvær. Men midt i ondskapen forble barnet Samuel trofast mot himmelen, og budskapet om fordømmelse over Elis hus var Samuels kall som den Høyestes profet.»

«Herrens ord var sjeldent i de dager; åpenbaring var ikke vanlig. Og det skjedde på den tid, da Eli lå på sitt sted, og hans øyne var blitt så svake at han ikke kunne se, og før Guds lampe var slukket i Herrens tempel, der Guds ark var, og Samuel hadde lagt seg for å sove, da kalte Herren på Samuel.’ Da barnet antok at stemmen var Elis, skyndte han seg til prestens leie og sa: ‘Her er jeg; for du kalte på meg.’ Svaret lød: ‘Jeg kalte ikke, min sønn; legg deg igjen.’ Tre ganger ble Samuel kalt, og tre ganger svarte han på samme måte. Da ble Eli overbevist om at det hemmelighetsfulle ropet var Guds stemme. Herren hadde gått forbi sin utvalgte tjener, den gråhårede mannen, for å tale med et barn. Dette var i seg selv en bitter, men fortjent irttesettelse mot Eli og hans hus.» Patriarchs and Prophets, 581.

I frafallet i Elis hus var det ikke noe åpent syn, for Herrens ord var «dyrebart» i de dager. Det hebraiske ordet som er oversatt med «dyrebart», betyr «sjeldent». Fra 1844 til 1884 var det «åpne syner» gitt til laodikeisk adventisme. Dette ble først stadfestet i den filadelfiske millerittbevegelsens historie, og i 1856 begynte den å identifisere at den filadelfiske bevegelsen hadde gått over til den laodikeiske bevegelsen, men de åpne synene fortsatte, for Gud er langmodig og barmhjertig.

Så, i 1863, begynte opprøret mot de grunnleggende sannheter, men de «åpne syner» fortsatte inntil 1884. Deretter inntraff en forandring. I Esekiel kapittel åtte fremstilles de fire vederstyggeligheter som tiltagende i karakter. 1884 representerer den nære avslutningen på den første generasjon og begynnelsen på den andre generasjon. Adventhistorien dokumenterer at det i 1881, og deretter igjen i 1882, inntraff to betydningsfulle vekster i opprøret.

I 1881 skrev Generalkonferensens president (George Butler) og fikk publisert en serie artikler i Review and Herald, hvor han hevdet at noen deler av Bibelen var mer inspirerte enn andre deler, og ved avslutningen av sine artikler identifiserte han faktisk noen deler av Bibelen som ikke var inspirerte. I kjølvannet av dette begynte i 1882 Uriah Smith, en leder for forlagsvirksomheten, og på den tiden også leder for utdannelsesarbeidet, å lære at når søster White ble vist framtidige forutsigelser eller tidligere hellig historie, var hennes ord inspirerte, men han hevdet at når hun

påpekte kirkemedlemmers personlige svakheter, var det ganske enkelt hennes menneskelige mening.

I 1881 ble det ført et åpent angrep mot autoriteten til King James-bibelen av Satan, gjennom kirkens president, og deretter førte året etter lederen for utdannelses- og forlagsarbeidet et lignende angrep mot autoriteten til Profetiens Ånd. Fra 1884 lyder vitnesbyrdet at det i de dager ikke var noe åpent syn. Fra 1863 til 1881 hadde opprøret tiltatt til å omfatte Bibelen og Profetiens Ånd, og representerte ikke lenger ganske enkelt en forkastelse av grunnvollene.

De fire styggedommene som er fremstilt i Esekiel kapittel åtte, blir fullbyrdet av de eldste menn, hvilket representerer Jerusalems lederskap, som begynte som en lovformelig kirkelig enhet som laodikeisk adventisme i 1863. På det tidspunkt ble det publisert en artikkel i Review and Herald, som enkelte historikere tilskriver James White som forfatter, skjønt dokumentasjonen omkring artikkelen faktisk peker mer på Uriah Smith som den egentlige forfatteren. Hvordan det enn forholder seg med dette, ble forbannelsen mot gjenoppbyggingen av Jeriko tydelig oppfylt av James White, og Uriah Smith var den personen som utarbeidet det forfalskede 1863-diagrammet. Innen 1881 lot presidenten for Generalkonferansen artikler komme på trykk i Review and Herald som argumenterte mot Bibelens fulle autoritet, og året etter begynte Uriah Smith et angrep mot Profetiens Ånds autoritet.

De gamle mennene som skulle være vokterne, gikk i spissen for et åpent angrep som begynte med et angrep på de grunnleggende sannhetene som er fremstilt i Millers drøm og illustrert på Habakkuks to tavler. Derfra begynte de å angripe Bibelens og Profetiens Ånds to vitner. I den samme tidsperioden (tidlig på 1880-tallet) begynte lederen for helsearbeidet, John H. Kellogg, å innføre panteismens spiritualisme blant menighetens ledelse. I 1881 ble James White lagt til hvile, og søster White befant seg midt i et tiltagende opprør fra ledelsen innen menighetens utdannelses-, helse- og politiske struktur.

Budskapet som var kommet i 1856, som var det økte lyset om de «sju tider», og også budskapet til Laodikea, var blitt forkastet, og Herren hadde til hensikt å gjenta nettopp dette budskapet på Generalkonferansen i Minneapolis i 1888, gjennom det budskapet som ble framlagt av eldste Jones og Waggoner. Deres budskap var ikke et nytt budskap, og da de som motsatte seg deres budskap, ble tiltalt av søster White, identifiserte hun at opprørerne mente at deres motstand mot budskapet til Jones og Waggoner representerte deres ansvar for å forsvare de gamle landemerkene, som også er de gamle grunnvollene. Deres opprør åpenbarte at de innen 1888 ikke lenger forstod hva grunnvollene var, nemlig at de grunnleggende sannhetene representerer Kristi rettferdighet. I sammenhengen med landemerkene og William Millers regler uttalte hun:

«Vi bør selv vite hva som utgjør kristendommen, hva sannheten er, hva den tro er som vi har mottatt, hva Bibelens regler er – de regler som er gitt oss fra den høyeste myndighet. Det er mange som tror uten en begrunnelse som deres tro kan bygge på, uten tilstrekkelig bevis for sakens sannhet. Hvis en tanke blir lagt frem som harmonerer med deres egne forutinntatte meninger, er de fullt rede til å ta den imot. De resonnerer ikke fra årsak til virkning; deres tro har ikke noe ekte grunnlag, og i prøvelsens tid vil de finne at de har bygget på sanden.»

«Den som hviler fornøyd i sin egen nåværende ufullkomne kunnskap om Skriftene og mener at dette er tilstrekkelig for hans frelse, hviler i et skjebnesvangert bedrag. Det er mange som ikke er grundig utrustet med skriftmessige argumenter, slik at de kan være i stand til å skjelne villfarelse og fordømme all den tradisjon og overtro som er blitt utgitt for å være sannhet. Satan har innført sine egne forestillinger i tilbedelsen av Gud, for å kunne forderve enkelheten i Kristi evangelium. Et stort antall som gjør krav på å tro den nærværende sannhet, vet ikke hva som utgjør den tro som én gang ble overgitt til de hellige—Kristus i dere, herlighetens håp. De mener at de forsvaret de gamle landemerkene, men de er lunkne og likegyldige. De vet ikke hva det vil si å innveve i sin erfaring og å eie kjærlighetens og troens virkelige kraft. De er ikke grundige bibelstudenter, men late og uoppmerksomme. Når meningsforskjeller oppstår om Skriftens avsnitt, faller de som ikke har studert med hensikt og ikke er avklart med hensyn til hva de tror, bort fra sannheten. Vi bør innprente hos alle nødvendigheten av med iver å granske den guddommelige sannhet, så de kan vite at de vet hva som er sannhet. Noen gjør krav på stor kunnskap og føler seg tilfredse med sin tilstand, når de ikke har større nidkjærhet for verket, ikke mer brennende kjærlighet til Gud og til de sjeler som Kristus døde for, enn om de aldri hadde kjent Gud. De leser ikke Bibelen [for] å tilegne seg margen og fedmen for sine egne sjeler. De føler ikke at det er Guds røst som taler til dem. Men dersom vi vil forstå frelsens vei, dersom vi vil se strålene fra rettferdighetens Sol, må vi studere Skriftene med hensikt; for Bibelens løfter og profetier kaster klare stråler av herlighet over den guddommelige gjenløsningsplan, hvilke store sannheter ikke blir klart forstått.» The 1888 Materials, 403.

Denne uttalelsen er hentet fra hennes vitnesbyrd i perioden omkring 1888, og hun påpeker at opprørerne bygger en grunnvoll på sand, uten selv å vite det. Hun sier: «Et stort antall som bekjenner å tro den nærværende sannhet, vet ikke hva som utgjør den tro som én gang ble overgitt til de hellige—Kristus i dere, herlighetens håp. De mener at de forsvaret de gamle landemerkene, men de er lunkne og likegyldige.» Hun identifiserer dem som fremdeles værende i den laodikeiske tilstand, for de er «lunkne». Og hun identifiserer «den tro som én gang ble overgitt til de hellige—Kristus i dere, herlighetens håp.» Kristus er evighetens klippe, og som evighetens klippe representerer Han juvelene i Millers drøm.

«Advarselen er kommet: Ingenting må tillates å komme inn som vil forstyrre grunnvollen for den tro som vi har bygget på helt siden budskapet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var i dette budskapet, og helt siden den tid har jeg stått fram for verden, tro mot det lyset som Gud har gitt oss. Vi akter ikke å ta føttene bort fra den plattform de ble satt på, idet vi dag for dag søkte Herren i inderlig bønn og søkte etter lys. Tror dere at jeg kunne oppgi det lyset som Gud har gitt meg? Det skal være som Evighetens Klippe. Det har ledet meg helt siden det ble gitt.» Review and Herald, 14. april 1903.

Hun identifiserer en viktig realitet ved opprørerne, som var Esekiels gamle menn, når hun sier: «De resonnerer ikke fra årsak til virkning.» De ugudelige kan ikke eller vil ikke resonnerer fra årsak til virkning. Virkningen av Generalkonferansens møte i 1888 var så opprørsk at søster White besluttet å reise, men hennes englelige veileder befalte henne at hun måtte bli og nedtegne den parallelle historien om opprøret til Korah, Datan og Abiram. De gamle mennenes opprør var virkningen, og årsaken var forkastelsen av det laodikeiske budskapet som kom med det økte lys om «de syv tider»

i 1856, og som deretter eskalerte til opprøret mot grunnvollene i 1863, noe som så førte til angrepet først på Bibelen og deretter på Profetiens Ånd, sammen med innføringen av Kelloggs spiritualisme.

Selvsagt har oldtidens menns historieskrivere gjennom historien tildekket sannhetene knyttet til opprøret med skrap, tradisjoner, skikker og fablers retter, for de som deltar i den slags opprør, forsøker alltid å skjule bevisene.

Ve dem som går dypt for å skjule sitt råd for Herren, og deres gjerninger er i mørket, og de sier: Hvem ser oss? og hvem kjenner oss? Jesaja 25:19.

Mennene Jesaja henvender seg til i verset, er dem han identifiserer som «de spottere som hersker over dette folket i Jerusalem», og er de samme oldtidens menn som skulle være folkets voktere i Esekiel kapittel åtte. I Esekiels vitnesbyrd, ved den andre styggedommen, som markerer adventismens andre generasjon, besvarer de de spørsmål som Jesajas spottere stiller: «for de sier: Herren ser oss ikke; Herren har forlatt jorden» (Esekiel 8:12).

Det er uttalt et «ve» over de historieskrivningsrevisjonister som forsøker å tilsløre sannheten om det opprøret som ledet frem til og fant sted i 1888.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Jeg må tale til dere med hensyn til møtene i Minneapolis. På et tidspunkt besluttet jeg å forlate møtet, fordi jeg så og følte den sterke motstandsånd som rådet. Jeg kunne ikke et øyeblikk anerkjenne den ånd som virket med en beherskende makt over bror Morrison og bror Nicola. Jeg kan ikke et øyeblikk være i tvil om hva slags ånd dere var av. Det var visselig ikke Guds Ånd, og for at dere ikke skal fortsette i dette bedrag, skriver jeg nå til dere.»

Natten etter at jeg hadde besluttet ikke å bli lenger i Minneapolis, i en drøm eller et syn om natten — jeg kan ikke med sikkerhet si hvilket — brakte en person av høy, myndig fremtoning meg et budskap og åpenbarte for meg at det var Guds vilje at jeg skulle stå på min pliktpost, og at Gud selv ville være min hjelper og oppholde meg til å tale de ord Han skulle gi meg. Han sa: «Til dette verk har Herren oppreist deg. Hans evige armer er under deg. Fra dette møtet vil det bli truffet avgjørelser til liv eller til død; ikke slik at noen behøver å gå fortapt, men åndelig stolthet og selvtillit vil lukke døren, slik at Jesus og Hans Hellige Ånds kraft ikke blir gitt adgang. De skal få en ny anledning til å bli avført sin villfarelse og til å omvende seg, bekjenne sine synder og komme til Kristus og bli omvendt, så Han kan helbrede dem.»

«Han sa: 'Følg meg.' Jeg fulgte min veileder, og han førte meg til de forskjellige hus hvor brødre hadde sine hjem, og han sa: 'Hør de ord som her blir talt, for de er skrevet i opptegnelsenes bok, og disse ord vil ha en fordømmende kraft over alle som tar del i dette verk på en måte som ikke er etter den visdommens ånd som kommer ovenfra, men etter den ånd som ikke stiger ned ovenfra, men er nedenfra.'»

«Jeg hørte ord uttalt som burde få enhver av dem som uttalte dem, til å skamme seg. Sarkastiske bemerkninger ble sendt fra den ene til den andre, idet de gjorde narr av sine brødre A. T. Jones, E. J. Waggoner og Willie C. White, og av meg selv. Min stilling og mitt arbeid ble

fritt kommentert av dem som burde ha vært opptatt med å ydmyke sine sjeler for Gud og bringe sine egne hjerter i orden. Det syntes å være en besnærende tiltrekning i å gruble over innbilte urettferdigheter og over fantasifulle fremstillinger av deres brødre og deres arbeid, som ikke hadde noe grunnlag i sannheten, og i å tvile og tale og skrive bitre ting som et resultat av skepsis og spørsmål og vantro.»

«Min veileder sa: ‘Dette er skrevet i bøkene imot Jesus Kristus. Denne ånd kan ikke være i samklang med Kristi Ånd, sannhetens Ånd. De er beruset av motstandens ånd og vet ikke, like lite som drankeren, hvilken ånd som behersker deres ord eller deres handlinger. Denne synd er på en særegen måte en krenkelse mot Gud. Denne ånd bærer ikke mer likhet med sannhetens og rettferdighetens Ånd enn den ånd som drev jødene til å danne en sammensvergelse for å tvile, kritisere og opptre som spioner mot Kristus, verdens Forløser.’

«Jeg fikk av min veileder vite at det hadde vært et vitne til den Kristusløse tale, den pøbelske tale som vitnet om den ånd som tilskyndet ordene. Da de gikk inn på sine rom, kom onde engler inn med dem, fordi de stengte døren for Kristi Ånd og ikke ville lytte til Hans røst. Det var ingen ydmykelse av sjelen for Gud. Bønnens røst ble sjelden hørt, men kritikk og overdrevne utsagn og antagelser og gjetninger og misunnelse og sjalusi og ond mistenksomhet og falske anklager var utbredt. Hadde deres øyne vært åpnet, ville de ha sett det som ville ha fylt dem med redsel, de onde englers triumf. Og de ville også ha sett en Vokter som hadde hørt hvert ord og nedtegnet disse ordene i himmelens bøker.»

«Det ble da gjort kjent for meg at det på dette tidspunkt ville være nytteløst å treffe noen avgjørelse med hensyn til standpunkter i lærespørsmål, med hensyn til hva som er sannhet, eller å vente noen ånd av rettferdig gransking, fordi det var dannet et forbund om ikke å tillate noen forandring i tanker om noe punkt eller standpunkt de hadde mottatt, ikke mer enn jødene gjorde. Min Veileder sa mye til meg som jeg ikke har frihet til å skrive. Jeg fant meg selv sittende oppreist i sengen i en ånd av sorg og nød, og også med en ånd av fast beslutsomhet om å stå på min plikts post til møtets avslutning og deretter vente på Den Hellige Ånds ledelse som skulle si meg hvordan jeg skulle gå fram og hvilken kurs jeg skulle følge.» The 1888 Materials, 277, 278.